

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 63.

Fjerde Sessions anden Samling.

20de Møde.

Mandagen d. 11. April.

(Fortf.)

Nothe (fortsat): Men, dersom der skal en saadan ny særskilt Bevilling til af Kongerigets lovgivende Forsamling i det Tilfælde, som af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) er paavist at ville være det høist Sandsynlige, nemlig, at der slet ingen Kassebeholdning udkommer, hvorfor vil da Finantsministeren med saa megen Styrke urgere, at vi nu anticipando eller foregribende Fremtiden skulle give denne Bevilling. Det er jo tidsnok at give Bevillingen, naar Tilfældet indtræder (Hør!), nemlig, naar det bevises, at Hertugdømmerne ere stillede ufordeeltigere med Hensyn til det paagjældende Aar, end de burde være. Finantsministeren forlanger, at vi nu forud skulle give den; jeg forlanger, at vi skulle beholde frie Hænder til at give den, indtil det er beviist, at den bør gives. Fremdeles, dersom denne Beholdning skulde tjene til et saadant Depostum — efterat jeg har forklaret min Mening dermed, troer jeg ikke, at den ærede Finantsminister vil gjøre nogen Indvending mod dette Udtryk — for det Tilfælde, at Hertugdømmerne have lidt Uret, er det saa da ikke aldeles naturligt, at vi forde, at Hertugdømmerne paa deres Side skulle give et Depostum for det paagjældende Finantsaars Vedkommende, for at det kunde tjene os til Sikkerhed, hvis det ved den endelige Dypgjørelse skulde vise sig, at vi havde lidt Uret igjennem den Fordeling, som har fundet Sted i det Finantsaar, om hvilket vi nu tale, og er det ikke netop det, vi have fordret i det subsidiaire Forslag, vi have stillet, hvor vi have

foreslaaet, at Kassebeholdningen kun skal indflyde i den fælleds Finantskasse, forsaavidt der fra Hertugdømmerne ydes et tilsvarende Overskud i Forholdet af 3 til 2, som er det, der gaaer igjennem Finantsloven som Delingsforholdet mellem Kongeriget og Hertugdømmerne. Det forekommer mig saaledes, at Regjeringen virkelig ikke kan have nogen Betænkelse med Hensyn til Hertugdømmerne ved at gaae ind paa det paagjældende Forslag. Jeg skal endnu blot paavise, hvad der yderligere vil blive Følgen af, ikke at antage vort Forslag. Naar da Statsregnskabet bliver aflagt for det paagjældende Finantsaar, saa vil det ende med den Kassebeholdning, om hvilken der nu er Spørgsmaal. Denne Kassebeholdning kan ikke undrages os (Hør!), hvortil jeg ikke nægter, den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) paa en vis Maade hentydede; thi Regnskabet for næste Finantsaar, 1854—55, vil begynde med en Kassebeholdning (Ja!), udelukkende vedkommende Kongeriget, idetmindste troer jeg at maatte indrømme det, efter den Maade, hvorpaa den ærede Finantsminister har udtalt, at han opfatter Forholdet. Det næstfølgende Aars Regnskab slutter med en ny Kassebeholdning, som atter gaaer over i det følgende Aars Regnskab o. s. v., og man kan altsaa sige, saaledes som Finantsministeren siger: ja den Kassebeholdning er jo altsaa i ethvert Tilfælde gjemt. Men jeg vil bede de Herrer at lægge Mærke til, hvad der dog sandsynligviis til Slutningen vil fremkomme. Paa den Maade vil jeg nu antage, at Kassebeholdningen bliver ved at vore fra det ene Aar til det andet, indtil det endelig kommer en Tid, da der skal finde en endelig Dypgjørelse Sted; ved denne vil da Kassebeholdningen efter Statsregnskabet ikke